

Paul McVeigh

A JÓ FIÚ

Fordította:
Lukács Laura

TYPOTEX

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Az Európai Bizottság támogatást nyújtott ennek a projektnek a költségeihez. Ez a kiadvány a szerző nézeteit tükrözi, és az Európai Bizottság nem tehető felelőssé az abban foglaltak bármilyen felhasználásáért.

Paul McVeigh: *The Good Son*

Copyright © Paul McVeigh, 2015

Hungarian translation © Lukács Laura, 2017

Hungarian edition © Typotex, Budapest, 2017

Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

ISBN 978 963 279 204 0

ISSN 2064–2989

Typotex Világirodalom

Kedves Olvasó!

Köszönjük, hogy kínálatunkból választott olvasnivalót!

Újabb kiadványainkról, akcióinkról a www.typotex.hu

és a [facebook.com/typotexkiado](https://www.facebook.com/typotexkiado) oldalakon értesülhet.

Kiadja a Typotex Elektronikus Kiadó Kft.

Felelős vezető: Votisky Zsuzsa

Főszerkesztő: Horváth Balázs

Felelős szerkesztő: Sepsi László

Műszaki szerkesztő: Jankovics Milán

A borítót tervezte: Sosity Beáta

Nyomás: Séd Nyomda Kft.

Felelős vezető: Katona Szilvia

Anyámnak

1

Aznap születtem, amikor kitörtek a zavargások.¹

– Ugye, anya? – kérdezem.

– Mi az, hogy! Te robbantottad ki! – feleli anya, és ezen mindannyian nevetünk, kivéve Paddyt. Én a pattanásaival meg a csúnyaságával magyarázom ezt. Rém nehéz lehet jókedvűnek lenni ilyen arccal. Majdnem megsajnálom. Észreveszek egy bazi nagy csókharapást a nyakán, és elraktározom muníciónak; jól jön majd, ha vissza kell vernem a támadásait.

Ahogy a mamám halad az udvaron a partvissal meg a bádög-vödörrel, virágillatú fertőtlenítő párája száll az orromba, és találkozik a Frosties kukoricapehely cukros ízével a számban. Anya csak akkor mossa föl az udvart, ha valami hézag van. Biztosan apával van a hézag, szokás szerint.

– Segítsek, mami? – kérdezem.

– Nem kell, kisfiam – mondja, és eltűnik hátul, rám se néz. Az éjszaka törtétek miatt eléggé aggódok érte.

– *Segíítsek?* – Paddy, kislányhangon. – Kis nyalizó.

– Megmondlak maminak – így én.

– *Meeegmondlaaak...* – utánoz Paddy.

Pici Maggie-re nézek, és azt kérdem a szememmel, *Ugye, menyire utáljuk?* Mire ő visszanéz: *Utáljuk hát, mer egy akkora nagy disznó!* Ezt a Cave Hillen² tanultam egy szerzetestől, ő mutatta meg, hogy lehet nézéssel beszélni. Rengeteget gyakoroltam, edzettem; mint egy jedi lovag, csak én az arcomat használtam fénykard helyett.³

Így lettem *Kukk Skywalker*. Küldetésem: megvédeni a mindenkori gyengéket és a családok legfiatalabb tagjait a gonosz ellen, ami idősebb fiútestvérek képébe jelentkezik. Pici Maggie pedig már az én tanítványom.

Megereszték egy újabb pillantást, hogy lássam, megy-e már neki a telepátia: *Ne félj, a rossz mindig megbűnhődik, például elgázolják, aztán áthajt a fején egy teherautó, és kiguvasztja a szemét, hogy majd kipattan a helyiből.* Pici Maggie mosolyog. Vette az adást. Szerintem mi ketten, néhány év eltéréssel ugyan, de a CIA valamelyik genetikai-lombikbébi szuperkísérletéből születünk, és valójában ikrek vagyunk.

Paddy föláll, otthagya az asztalon a piszkos tálkát, amiből evett, mintha ő lenne az egyiptomi Faruk király.

– És ezt mami szedje le utánad?! – szólok rá.

– Mami fiacskája – így Paddy.

– Te csak fogd be! – mondom. – Rajtam legalább nincs bazi nagy csókharapas.

Pici Maggie csukladozva nevet, Frosties-darabok repülnek ki a szájából Paddy pulóverére, pont úgy csinálja, mint a megszállott kislány *Az ördögűzőből*,³ amit a II. János Pál Pápa Ifjúsági Klubba láttam.

– Mit röhögteted, kis hülye! – Azzal Paddy a tenyerével a fejemre sóz.

Próbálom megrúgni, de beverem a sípcsontom az asztal lábába.

Paddy vigyorogva törölgeti a pulcsiját. – Né má, mennyi ész! És te akarsz gimibe járni, nagyokos? Na, én mentem.

– Lángész vagyok hozzád képest, gyagyás! – válaszolom. – Különben furcsa ízlése lehet a barátnődnek! Kiszívja a pattanásokat a nyakadon? – Paddy rám veti magát, a grabancomnál fogva lerángat a székről.

– Mami! – ordítok.

– Mi van? – kiabál vissza anya a hátsó udvarból. Remeg az egész ház, mint mikor bomba robban. Paddy elereszt. Anyával még Muhammad Ali se merne kikezdeni.

– Semmi! – kiabálom. Paddy lekapja a blézerét a széktámláról, és elhúz. Felvont szemöldökkel mosolygok Pici Maggie-re. – Enyém a győzelem! – nevetek, mint Gróf von Gróf a *Szezám utcából*.

Nagy a rumli az asztalon. Szaladok a mosogatóhoz, megnedvesítem a törlőruhát, és sietek letakarítani, mielőtt anya bejön, és kinyír valakit. Valakit = engem. Bár én vagyok a jó fiú a családban, akkor is én kapok ki, ha Pici Maggie csinál valami rosszat, mivel ő a legkisebb, és az én dolgom vigyázni rá. Pici Maggie akár föl is gyújthatna engem, anya akkor is az *én* fejemet harapná le, amiért gyufa közelébe engedtem a húgomat.

Miközbe törlöm a füstüveg asztallapot, nézem benne a tükörképem. Olyan vagyok, mint egy néger gyerek, mint egy azok közül, akiknek gyűjteni szoktunk az iskolába. Én többnyire tejberizst adományozok. Mivel szegények vagyunk, ingyen kapjuk a tejberizst a közösségi háztól, ugyanis létezik valahol egy Étel-hegy nevű hegy, ami tejberizskonzervből és sózottmarhahús-konzervből van. Azt hiszem, Svájcban található.

Egy napon én leszek Írország elnöke. Nagyon kedves leszek, nagyon jószágos. Elhozom az összes néger gyerekecskét Belfastba, mert itt ingyen ételt osztanak a szegényeknek, és új házakba költöztetik őket, például a mi utcánk végén is pont ilyenek épülnek.

Én csak a tévébe láttam négereket. Az afrikai éhezőkön kívül vannak még azok, akiket Amerika elrabolt rabszolgának, ami nem volt szép dolog, de ott legalább kaptak ruhát. Amerikába mégse mászkálhat az ember anyaszült pucéron. Meg Belfastba se. Talán,

ha a protestánsoknál lalnának. Protestánsokat is csak a tévébe láttam.

– Mickey, ne álmodozz! – ráncigálja a karomat Pici Maggie. – Elkéssel az iskolából.

A mosogatóba dobom a törőrongyot, átnyargalok a nappalin, aztán föl a lépcsőn. Lábujjhegyen tipegek be a szobámba, nem akarom fölébresztteni apát. Az éjszaka közepén addig dörömbölt, míg a mama vissza nem fogadta. Nem egyedül jött, más férfihan-gokat is hallottam. Merthogy a lépcső tetején füleltem. Később elmeséltem Paddynek, hogy apa sírt, és pénzről beszéltek. A fér-
fiak azt mondták, ma jönnek megint.

Paddy azt hitte, többé nem látja apát. Pedig apa mindig visz-
szajön. Nem is értem, mit agyal ezen Paddy, mármint, hogy ta-
lán mégse.

Fogom az iskolatáskámat, leszaladok a lépcsőn, be a konyhába.

– Anya, mentem! – kiabálok az udvarba.

– Mosakodtál? – kiabál vissza a mama.

– Persze! – felelem, de az ajtóból hátrafordulva úgy teszek, mintha turkálnék az orromba, és a pulcsimba törölném az ered-
ményt. Pici Maggie a tenyerébe nevet. Szerinte vagyok olyan mu-
latságos, mint *Stan és Pan* vagy *Abbott és Costello* a tévébe. Néha
őket játsszuk. Maggie aszongya, nem ér, hogy sose játszunk vic-
ces lányokat, amire aszondom, nem tehetek róla, hogy nincse-
nek vicces lányok. Mer ha lennének, akkor a tévébe is láthatnánk
őket, nem igaz?

Fölpattanok a lovamra, kicselezem a széket meg az asztalt, éles
kanyarral beugratok a félig nyitott ajtón a nappaliba, megkerülöm
apa karosszékét, elsöprök a dívány mellett.

– Íme, Bajnok, a Csodaló! – éneklek, és tisztelgek a tévének.
Kiügetek a bejárati ajtón, Pici Maggie utánam.

– Az utcán ne lovagolj, Mickey! – figyelmeztet, mintha ő vigyázna rám, s nem fordítva.

– Nem estem a fejemre – tolom vissza Maggie-t a lakásba. – Menj dolgozdra szépen.

A házunkkal szemközti üres telekből végeérhetetlen préri lesz, és a félig lebontott öreg házak a jobb oldalon immár az aranyláz letűnt napjait idézik: vadnyugati kísértetvárosba járok, ahonnan rég elköltöztek a bányászok.

Jó Bajnokom hátán száguldok a naplementébe.

– Mr. Donnelly, maga szerint hány óra van? – kérdezi Mr. McManus. Az ajtóba állok, a lábamat nézem. – Bocsánat, tanár úr. – Mr. McManus fura egy krapek, mer ezt mondja, de én tudom, a telepitikus képességemből kifolyólag, hogy nem gondolja ám komolyan. Nagyon jól jön az embernek egy ilyen képesség, mint az enyém, mikor pontosan tudni akarja, mi az ábra. Ő úgy tesz, mintha neheztelne, én meg úgy, mintha szánnám-bánnám, hogy elkéstem.

– Menjen a helyére, Donnelly – mondja Mr. McManus –, folytatjuk az olvasást.

– Mi a nagy helyzet, Fingós? – sűgom, ahogy becsúszok a padba.

– Mi lenne? Szar – feleli.

– Most, hogy mindenki itt van – Mr. McManus itt oldalvást rám sandít –, arra gondoltam, rendezhetnénk egy kis versenyt. Írjanak egyoldalas fogalmazást tetszőleges témában, a győztes szerény díjat kap. Aki nem indul, csöndben olvashat a helyén.

Felnyög az osztályterem. Már jó ideje letettük a „11 plusz” vizsgát, ami a gimnihez kell, és azóta mást se csinálunk, mint da-

nolászunk, meg mesélünk, mindenki utálja. Nem úgy én. Én imá-
dok énekelni és sztorizni. Írok is valamit, csak a Kemény Fickók
meg ne tudják, ők ugyanis legszívesebben kinyírnának, mert okos
vagyok, de nem kemény. Hála Istennek, a Szűzanyának meg a Kis
Jézusnak, van egy jó pajtásom, Fingós Martin. Fingós higgadt gye-
rek és kemény, de nem tartozik közéjük. Nélküle már vagy tizen-
hétszer meggyilkoltak volna.

GYILKOS, A KUTYÁM

*Kutyám, Gyilkos, irtó nagy szám.
Társam ő a széles utcán.
Séta közben velem halad,
Lábam mellett szépen szalad.
Mert azt teszi, amit mondok,
Sosem pimasz, és nem undok.
Tudja mindig, mi a dolga,
Pedig nem jár iskolába!
Király, baró az én kutyám,
Nagy ész: megírná hét dogám!
Félve ugat késő éjjel,
Ha sötétség terül széjjel.
Papám széke: kedvenc helye,
A szőrével hinti tele.
Mamám mondja, ördög vigyen!
Büdös kutya, eriggy innen!*

Írtam már jobbat is, de hát ez csak játék. Vajon versbe szabad
hazudni? Halál irigyek lesznek, ha meghallják, hogy van egy ku-
tyám.

– Befejezték a versenyzők? – kérdezi a tanár úr.

– Igen, tanár úr. – Cüccögnek, mindenki felém meg a másik két északon felé fordul, ugyanis mi válaszoltunk. Mindig túlságosan izgalomba jövök. Mér is nem bírom befogni a számat, míg el nem kerülök ebből a suliból a St. Malachyba?

– Ki szeretné először felolvasni? – így Mr. McManus.

– Majd én, tanár úr – mondja Paca.

A többiek cüccögve összenéznek. Így legalább nem figyelnek rám. Pacára számíthat az ember. Imád első lenni. Elsőnek jelentkezik, elsőnek ajánlkozik, elsőnek törik be a fejét. De a felvételin megelőztem, mer nem rontottam el egy feladatot se, mint néha itt, az osztályba szoktam, méghozzá direkt.

Paca megköszörüli a torkát, aztán olvasni kezd azon az affektálós hangján, ami olyan, mintha nem is földi gyereké lenne. Hegyek vannak a fogalmazásába, meg tenger, meg szépség. Megáll az ész! Kit érdekel az ilyesmi Ardoyne-ba?⁴ Azt hinné ember, már Paca is megtanulta, mit kéne inkább eltitkolnia a Kemény Fickók elől.

A Kemény Fickók⁵ főszerepét a McAuley ikrek játsszák, a Kisiker meg a Nagyiker, és fontos szerepet kap benne Kurvannya és Majom McErlane. Sík hülyékről szól a film, akik irtó rosszul tanulnak, viszont meggyapálnak mindenkit, akinek akár csak egy darab agysejtje van. Olyan, mintha minden nap elugranék a sarki moziba.

Kisiker engem bámul, miközbe az iskolatejhez járó szalmaszálat rágja. Biztos csórta valahogy, mer ma még nem is kaptuk meg a tejünket. Ilyenfajta rossz dolgokat csinál. Csak úgy süt az utálat felém a jó szemibül. A másik szeme a Carrickfergus várkastélyt bemutató makettünket lesi. Súrolta egy golyó az arcát, és ahogy utána nézett a golyónak, kanccsal lett a szeme, és úgy is maradt.

Én is úgy maradnék, ha én volnék a szeme. Inkább, mint hogy az arcát kelljen nézmem a tükörbe.

– Köszönöm, Mr. Campbell, derekasan megküzdött az anyagával, gratulálok. Ki a következő? Mr. Close? – kérdezi a tanár úr.

Helyzetjelentés: *Sean Close – úgy is mint Sisakfej – megfigyelés alatt áll – a múlt hónapba költözött az utcánkba – flancos – ezér valószínűleg protestáns kettősügynök, ki hallott már flancos katolikusról? – nincs barátja – azt hiszi, ő a király. Vagyis: utálok.*

Sisak azért maradt magára, mer az első napon megpróbálták elverni, de ő karatérúgással jól fejbe rúgta őket. Határozottan gyanús. Kungfuba járatos protestáns gyerekkém? Hát, nem lepne meg.

– Az a címe, hogy „Monty, a légy” – kezdi Sisak. Én röhögök a leghangosabban. – „Monty Surreyba valósi volt, és abból élt, hogy együlési Spitfire vadászrepülőkkal repült. Rövidlátó légy volt, ezér nagyon nagy szemüveget kellett hordania.”

Olvas tovább, de én már kikapcsoltam. Mivel tudom, hogy zseniális lesz. Vannak dolgok, amikről már a rajtnál tudod, hogy jók lesznek. Ha házi feladat lett volna, mondhatnám, hogy biztos segített neki a flancos papája. Nem elég, hogy mellénk költözött egy új házba, és befurakodott az osztályomba, de már abból is kezd kiszorítani, amibe én vagyok a legjobb. Itt ugyanis én szoktam zseniális sztorikat kitalálni.

Bár énnekem sose jutna eszembe ilyen. Soha. Talán, ha nem ardoyne-i lennék, hanem más származású. Olyan helyről való, ahol az embernek szabad tanulni. De a nyári szünet után más lesz. A St. Malachy Gimnáziumba megyek! Megtanulok ilyen remek sztorikat írni.

Ma ő fog nyerni. Ezt nem hagyhatom. Az ember soha ne hagyja, hogy legyőzzék.

Elrakom a jegyzetfüzetem a nadrágom farzsebébe. Fömllok.
– Tanár úr, szeretnék kimenni.

– Mr. Donnelly, nem illik félbeszakítani másokat, ez neveletlenség – feleli Mr. McManus.

– Nagyon kell ... ! – Szorítom a fütyimet, mintha már csak úgy tudnám visszatartani. Mint mikor már órák óta kell, és nem bírod tovább. Pont úgy. *Jaj, rémesen szenvedek. Istenem, mindjárt kipurcanok!* De hoppá, csak játszok! Tisztára beleéltem magam, annyira jól csinálom. Színésznek kéne mennem.

Mint egy unott király, Mr. McManus int, hogy menjek. A folyosón végig nyitva van az osztályterem ajtaja, a tanárok odanéznak, ahogy elsietek. Mrs. O'Halloran osztályánál lelassítok, bekukkantok. Titkunk van, nekem meg Mrs. O'Hallorannak. Fölpillant, rám mosolyog.

– Nicsak, Michael Donnelly! Jöjjön be egy pillanatra – turbékolja gerlehangon.

Szerelmes vagyok Mrs. O'Halloranba. Én voltam az egyetlen, aki kézbesíthette a feljegyzéseit Mr. McDermotnak. Én voltam az ő *mazsolás kosárkája*. Meg a *kis kedvence*. Azt mondta, én más vagyok. Más, mint a többi fiú. Nyakláncot vettem neki, az volt a búcsúajándékom az osztályába töltött utolsó napon. Kerek ötven pennybe került. Kicsi aranyszív lógott rajta, aminek a hátára volt írva, hogy *Szeretlek*.

– Bemutatom az osztálynak Mr. Michael Donnellyt – mondja Mrs. O'Halloran a vállam átkarolva, hogy bizsereg tőle a bőröm. – Úgy nézzenek rá, hogy ő az egyik legkiválóbb, sőt a legkiválóbb tanuló, aki valaha is végzett a Holy Cross Fiúiskolában. – Rosszul vagyok. Ég a pofám, mint egy elpáholt segg.

– A St. Malachy Gimnáziumban tanul tovább. Amin nem is csodálkozom, mert igazán megérdemli. Kemény munkával és el-

tökéltséggel maguk is elérhetik ezt. – Azzal rám mosolyog. Ez elvileg titok, de talán nem olyan nagy baj, ha ezek a kicsik megtudják. Mrs. O’Halloran különben színtiszta igazat mondott. El vagyok szánva. Tervem van. Elhagyom ezt az iskolát. Tanulok, hogy okos legyek. Kivándorlok Amerikába. Gazdag leszek. Veszek egy luxuslakást, aztán kihozatom Pici Maggie-t meg anyát, és így fogunk éldegélni hármasba.

– Köszönöm, Mrs. O’Halloran – válaszolom jófiú-hangon, hogy az osztálya lássa, mennyire igazat beszél a tanárnő.

– Nagyon fog nekünk hiányozni – mondja erre ő, aztán suttogva hozzát teszi: – Mielőtt ma elmész, feltétlenül nézz be hozzám, rendben?

– Igenis, Mrs. O’Halloran – felelem lángolva, mint egy emberi Molotov-koktél. Belerúgok az asztal lábába, mosolygok, majd gyorsgyaloglással távozok. Fel akarok nőni, valóra akarom váltani az összes álmodomat, de leginkább csak ott akarok lenni megint Mrs. O’Hallorannal a harmadikos osztályterembe.

A mosdóba előveszem a jegyzetfüzetem. Kitépem a verset, apró darabokra szagatom, bedobom a vécébe, és mindörökre eltüntetem a lezubogó vízzel.

Mindenki engem néz, mikor visszamegyek az osztályba, úgy-hogy leszegett fejjel húzok a helyemre. Behajlok a pad alá, úgy teszek, mintha a cipőfűzőmet kötném be.

– No, Mr. Donnelly. Magára várunk – így Mr. McManus.

– Rám? – kérdezem, mintha baromi lassú lennék, tök nyugis, de komplett gyagya.

– Nem azt mondta, hogy maga is írt valamit? – kérdezi Mr. McManus.

– Nem, nem mondtam. – Ez szemtelenre sikerült.

– Álljon föl, Mr. Donnelly! – Attól tartok, átléptem a McManus-

vonulat. Suttognak, *úúúú*znak a terembe. – Azt akarja mondani, hogy nincs semmi felolvasnivalója?

– Má hogy ne lenne, tanár úr. Láttam, mikor írta! – szól közbe Fingós, és a karjára hajtja a fejét a padon, úgy nevet.

– Nos?

– Nincs, tanár úr. – Mutatom a jegyzetfüzetembe az üres lapokat. – Tessék.

– Maga nagyon bosszantóan viselkedik ma, Mr. Donnelly. Először elkésik, most meg ez. Mi lesz magával, ha a St. ... a gimnáziumban is így folytatja? Álldogáljon kicsit, hátha eszébe jut, mit csinált az írásával. – Azzal Mr. McManus kimegy cigizni az ajtó elé.

Mit van úgy oda? Szeretem Mr. McManust, de néha úgy tesz, mintha tollseprűt dugtak volna föl neki.

– Na, ezt jól megkaptad! – röhög Fingós.

– Mér köptél be?

– Mer láttam, hogy írsz. Azt hittem, csak hülyéskedsz. Téleg nincs meg? – kérdezi hitetlenkedve, és a szemöldöke fölszalad a homlokára.

Nem akarok összeveszni Fingóssal, mer ő a legjobb barátom az iskolába. Az egyetlen barátom. Tanítás után nem szoktunk együtt lófrálni, mer Fingós Ardoyne túlsó végébe, a protestáns negyedhez közel lakik, és nekem oda nem szabad menni a forrongások miatt. Jövő héten vége a sulinak, utána nem sokat látjuk majd egymást. És a nyári szünet után én a St. Malachyba megyek, ő meg a St. Gabriel's-be, mint a többiek. Azaz, a beképzelt Sisakfejről például nem tom, hová megy. Azt hiszi, ő a csúcás a szöke hajával meg a kék szemével, *Ó, nézzétek, milyen zseniális sztorikat írok, és milyen szép tiszta az egyenruhám!*

Mr. McManus visszajön, nyomába Mr. Brownnal, aki az igazgató.

– Donnelly, jöjjön ide – mondja Mr. Brown, és én megyek is, mer ő azér elég félelmetes. Sose volt hézag velem az iskolába. Jó gyerek vagyok. Ki van zárva, hogy a vers miatt legyen. Biztos a St. Malachy miatt van. Mr. Brown azt tanácsolta, inkább ne szóljak róla a fiúknak, aztán olyan nézéssel fejezte be a mondatot, mint-ha azt mondaná, *Ha élve akarsz kikerülni innen*. Mr. Brown rém komoly arccal odasúg valamit Mr. McManusnak, aztán a vállamra teszi a kezét, és kitessékel a folyosóra.

Állok az ablaknál, nézem a leaszfaltozott játszóteret, rajta a becsapódások nyomát és az üvegcserepet, a Kemény Fickók ugyanis azzal szórakoznak éjszaka, hogy festékbombákat hajigálnak be az iskolaudvarra. Az ablaküvegen tükröződve látom Mr. McManust, egyik kezével eltakarja a száját, és közbe a cipőjét bámulja. Mr. Brownnak a zsebébe van az egyik keze, a másikkal a kopasz fejét dörzsöli. Baj van. Tisztára olyan, mint a filmekbe, mikor valakivel rossz hírt kell közölni, és közbe szól a zene, de mi azér tudjuk, mit mondanak a szereplők, bár a szavakat nem halljuk. Általába ilyenkor derül ki, hogy a főhős halálos beteg, vagy a szülei meghaltak autóbalesetbe. Nekünk nincs autónk, úgyhogy...

– Jöjjön velem – mondja Mr. Brown. Megyek, de visszanézek Mr. McManusra, aki az ajtóba áll, és úgy mosolyog rám, mint ... Megvan, leukémiás vagyok! Múlt karácsonykor vérzett az orrom. Szédültem is kicsit.

A folyosó végén van Mr. Brown irodája, az ajtaja nyitva. Bemegy. Én kint várok.

Kórházi ágyban fekszek, körülöttem térdel az egész család, mindenki sír. Ekkor felülök, és azt mondom: „Megbocsátok mindannyioknak. Még neked is, Paddy.” Mosolygok, finoman megérintem Paddy fejét, aztán hátrahanyatlak a párnára, és meghalok.

– Gyere be, Michael – mondja Mr. Brown, azaz hét év óta most először szólít a keresztnévemen.

Te jószágos gatyamadzag! Mit keres itt anya meg apa? A vasárnapi ruhájukba? Kezd nagyon olyan lenni, mint a tévébe.

– Ül le, fiam – mondja apa tök kedvesen. Remélem, elég erős a mentacukor illata, és Mr. Brown nem érzi a leheletén a tegnapi esti italozást. Leülök az üres székbe.

– Michael, téged fölvettek a St. Malachy Gimnáziumba, és biztosítalak, hogy itt a Holy Crossban mi mind rendkívül büszkék vagyunk rád – mondja Mr. Brown, miközbe a papírjaival matat. – Nagy fiú vagy már, Michael, vannak dolgok, amiket meg kell értened. – Úgy tartja az ujjait, mint aki macskabölcösöt játszik, és éppen leteszi a csomózott szőnyeg alakzatot az asztalra. – Michael... anyukád és apukád arra kért, hogy beszéljek veled, segítsen veled megértetni, hogy...

Anya köhint, kicsit mocorog a székébe, a padlóra mered.

– ... sajnos, Michael, nem járhat a St. Malachyba.

Mr. Brownnak tovább mozog a szája, de nincs hang. *Összpontosíts, Mickey, ne ess szét!* Hallok valami olyasmit, hogy „öt éven át... osztálykirándulások... egyenruha, könyvek... két busz oda, két busz vissza”.

– De én imádok buszozni – mondom, és anyára nézek, hogy álljon mellém, de ő meg Mr. Brownt nézi, aki föláll, és miközbe beszél, a rolót piszkálja. Harsog a lélegzetem a fülemben. Felét se fogom fel Mr. Brown szavainak, pont mint mikor Paddy a hangereőt csavargatja a tévén, hogy idegesítsen.

– Nem engedhetik meg maguknak a szüleid, Michael. Borzasztó érzés ez nekik. – Ide lyukad ki Mr. Brown.

Anyának bíborvörös az arca. Az tuti, hogy ő már meg se szólal. És nem tom, mi ütött belém, de annyira dörömböl a fejem, hogy

emiatt nem működik a különleges képességem se. Ki csinálja ezt a lármát? A földönkívüliek? Vagy az oroszok? A protestánsok!

– Majd jársz a St. Gabriel's-be, mint Paddy – mosolyog apa, és a vállamra teszi a csikkektől narancssárgás-barna, gusztustalan ujjait. Ezt úgy kell érteni, hogy majd Paddy kinőtt egyenruháit hordom, ahogy egész életembe. Paddy régi gönceit. Még a nyavalyás gatyáit is megöröklöm.

Ránézek, és teljes bizonyossággal tudom, hogy ez az ember nem az apám. És ugyanígy tudom, abbul az apró szemibül tudom, hogy őmiatta van ez az egész. Minden rosszról, ami a családba történik, ő tehet.

– Ne fáradjon, igazgató úr, kitalálunk – nyújt kezet apa, mint aki igazán nem akar zavarni, pedig egyebet se csinált egész életébe.

– Michael hazamehet magukkal, ha gondolják... talán megkönnyíti neki az... átmenetet – javasolja Mr. Brown.

– Ó, nem, biztosra veszem, hogy szívesebben marad, és játszik a barátaival. Nem igaz, kisfiam? – mondja apa.

Barátaimmal! Csak egy van. Még ezt se tudja. Különben is...

– Szeretnék inkább hazamenni – mondom.

– Semmi akadály – feleli Mr. Brown; sápadtnak látszik, és gyorsan az ajtónál terem. – Hozom a táskádat.

Csönd van. Nézünk kifelé az ablakon, figyeljük, ahogy kibújjik a nap egy nagy, fehér nemezfelhő mögül. Mindhárman hunyorítunk, elfordulunk, nagy vigyázva, nehogy egymásra nézzünk.

– Én... – kezdi apa. – Mickey... – sóhajtja bele a dörzspapír-recsegésbe, ahogy megsimítja a borostáját. – Van egy nagy meglepetésem a számodra. Ma este érkezik.

Hülyén vigyorog. Anyára nézek: nyilvánvaló, lövése sincs. Szóval, apa megint kamuzik. Anya bólint, aztán apa felé is, de közbe

nagyra nyitott szemmel engem néz. Ez azt jelenti, *Mickey, légy szíves, vedd a lapot. A kedvemér. Tudod, mi jön, ha nem veszed.*

Oké, mami. De csak érted.

Tudom, hogy nincs pénzünk, és ezér sose tennék neki szemrehányást. – Nagy meglepetés? Hú, az jó! – mondom izgatottan, mint a gyerekek ilyenkor a tévébe. Kinézek megint az ablakon. És ekkor megszáll valami, mint a Szentlélek. – Tudom! Egy kutyát kapok, ugye? Ó, apa, úgy örülök, ez mindenér kárpót!

Behúztam a csőbe! Anyára mosolygok, mintha nem tudnám, mit műveltem. Ugyanis anya öt éves korom óta egyfolytába nemet mond a kutyára. Ezér össze fogja törni minden csontomat. Akkor legalább nem kell a St. Gabriel's-be járnom.